

20.6.72

משחקים, בידור ונופש על סיפון האניה "פוסה"

ההפלגות הבאות: 15.10 לונציה, 24.10 לקפריסין ומרסייל, 13.11 לפיראוס, גינואה ומרסייל

ודאי שמת לב לכן, שהתמונות אשר הור פיעו בכתבה על המהומות שכונת התקווה (העולם הזה 1255) היו התמונות היחידות בעתונות העברית שצולמו בשעת המהומות עצמן, בשיאו של הקרב בין מתפרעי השכונת לבין השוטרים.

כדי שתוכל לקבל את ההתרשמות החזונית ממהמור ראשון, נאלץ צלם העולם הזה יעקב אגור, להמצא בקו האש הראשון. לא אחת מצא את עצמו תחת מטר האבנים שהנחיתו אנשי השכונה על השוטרים, או בטוח המגע של אלות השוטרים שהסתערו על המתפרעים.

הצלם הגיע למקום, אחרי שכתב אחר של העתון, אורי אלני, נמצא שם כתחילת המהומות — זמן רב לפני שעתונאים אחרים ידעו בכלל עליהן. הוא מצא אלפי אנשים נסערים, שדי היה בניצוץ אחד כדי להציתם. במיקרה זה היה מספיק גם בזק אחד של המצלמה.

מיד כאשר הפעיל אגור את המלאש שלו לראשונה, הוכחה התעניינות ההמונים ממכור גית האשפה, עליה הסתערו קודם, ומלשכת המודיעין העירונית,

אגור

שאותה הרסו כבר, אל הצלם עצמו. עשרות אנשים, וציבא של ילדים מאחוריהם, נתקלו סביבו, מנעו ממנו כל אפשרות לצלם משם.

סיפר אגור לאחר מכן: "האנשים נראו מעוניינים מאוד להצטלם בהתפרעותם. גבר צעיר אחד, בעל מראה אלים, ניגש אלי ותפס בזרועי, אתה רוצה לצלם תמונה איך שמרביצים לשוטרים? בוא, אני ארביץ לשיטור ואתה תצלם אותי! אמרתי לו: 'אני לא אצלם ואתה לא תרביץ'."

כעבור דקות ספורות אפשר היה לחשוב כי המהומות התעוררו בגלל הצלם. הוא ניסה להיחלץ מידי הצרים עליו, אך אלה לא הירפו, החלו לרוץ בעקבותיו. איש מהצרים כבר לא ידע לשם מה הוא רץ ו אחרי מי, אבל באחירת ההיסטוריה ההמונית גדפה היה שתושבי השכונה עומדים לערוך ליניין בצלם. תוך כדי ריצה החלו הרודפים להמסיר עליו מטר אבנים וחופניים מלאות חול. אבן אחת פגעה בקדקדו, ואילו המצ' למה התמלאה בחול. כמה מתושבי השכונה, ניסו לעצור את חבריהם ולצעוק "זה צלם של העולם הזה!" אולם הקהל היה סבור, משום מה, שזוהו צלם של המשטרה.

אילו לא נמצא אורח אחד, שתפס את אגור ומיהר להכניסו לביתו, יתכן ולא היית רואה את התמונות שצולמו לאחר מכן, כשהצלם תפס עמדה בין שני המחנות. תחת בדר האבנים וצילם את התמונות.

★★★ סיפרתי לך סיפור זה כדי להמחיש את הסכנות שבעבודתו של העתונאי. אבל במיקרה זה היתה הסכנה צפויה מראש, ו העבודה נעשתה מתוך הכרת הסכנה שבה. באותו שבוע אירע מקרה אחר. יום אחד נכנס למערכת אורח צעיר ונרגש, שביקש לדבר עם אחד העורכים. הוא הופנה לחדרו של הכתב הראשי, אלי תבור. כשנכנס, הניח על אחד השולחנות אקדח טעון והתיישב לשפוף את ליבו.

הוא בא מאחת מעיירות הפיתוח בדרום. כמה ימים קודם לכן רב עם ארושתו. היא דרשה שחנותם, העומדת להיערך בחודש הקרוב, תיערך בטכס חגיגי ומפואר. לבחור לא היו האמצעים לכן, כיוון שהוא תומך ב הוריו. הבחורה התעקשה ואיימה כי אם לא ישכור אולם לחתונה, תעובנו.

הבחור, הנושא אקדח ברשיון, איבד את עשתונותו. סיפר הוא לתבור: "לקחתי את האקדח וחשבתי שאני הולך לגמור איתה. אחר כך רציתי לבצע שוד. אבל ברגע ה אחרון נזכרתי בבליץ וחשבתי שאני עוד יכול להרוג מישהו. לא היה לי אל מי לפנות, אז באתי אליכם."

תבור ניסה להסביר לאיש כי הצעד הנכון הוא לגשת לחתנת המשטרה הקרובה ולמסור שם את האקדח. הצעיר סירב: "הם לא יחזירו לי אותו."

אחרי שכנוע ממושך קם הצעיר, נטל את אקדחו ובצעדים איטיים עזב את חדרו ה מערכת. נשמנו כולנו לרחחה.

פריסום בליון

פריסום בליון

פריסום בליון

פריסום בליון

פריסום בליון

פריסום בליון

פריסום בליון

פריסום בליון

ג. גילאון את.ו.ה. רוברט גאים להציג את המעולה והגדולה בלהקות הבלט באירופה "להקת הבלט הבינלאומית המרק'ז דה קואווס"

THE INTERNATIONAL BALLET OF THE MARQUIS DE CUEVAS

בהשתתפות גדולי הרקדנים והרקדניות בדורנו
ROSELLA HIGHTOWER • NINA VYROUBOVA
SERGE GOLOVINE • RUDOLF NUREYEFF עם

ורקה בת 60 רקדנים ראשיים, סולנים ו"קורדה בלט" תזמורת בת 50 מנגנים בנצוחו של ג'אן דוסאר Jean Doussard

תל-אביב	חיפה
"היכל התרבות"	"ארמון"
יום שלישי, 10.10, 8.30	יום רביעי, 18.10, 9.00
יום רביעי, 11.10, 9.15	יום חמישי, 19.10, 9.00
יום חמישי, 12.10, 6 ובי 9.15	

ירושלים, "בניני האומה" — מוצ"ש, 14.10, 8.30

מכירת הכרטיסים החלה: בתל-אביב: ב"רדיו-אודיווין, דינגוף 116; "רוקווי": "כנף"; "לאן" ו"במה" • בירושלים: ש. כהנא • בחיפה: גינצבורג-יובל ונובה — החל מיום חמישי, 5.10.61, משעה 9 בבוקר.

Handwritten signature or note at the bottom left of the page.